

INFÀNCIA EN RISC

NENS DEL
MARROC EN RISC

La Generalitat té un programa, amb finançament de la UE, per nens i adolescents del Marroc en risc de convertir-se en immigrants il·legals, posant en risc la seva vida

Joves en situació de risc atesos en un dels centres residencials de la Generalitat

JORDI BARRERAS

Una família per als nens desemparats

La protecció de la infància i l'adolescència és essencial. El 2007, el nombre de menors protegits va arribar a 7.313 l.s.

La Maria escolta amb un mp3 enganxat a l'orella el reggaeton, un ritme llatí influenciat pel hip-hop. Té també un metroflog, on penja fotos, descriu els seus sentiments i envia missatges d'amor als seus amics i la seva família. És una adolescent com qualsevol altra, la diferència és que viu temporalment en un dels 94 centres residencials d'acció educativa (Crae), establiments que acullen els menors sota mesura de tu-

tela o guarda administrativa fins que puguin retornar a la seva llar.

El Crae de la Maria es troba a Barcelona i acull una vintena de nois d'entre 5 i 17 anys. És un centre col·laborador, subvencionat per la Generalitat, que en té també 24 de propis. Té un menjador, una sala de lleure, una aula de jocs i habitacions per a màxim quatre ocupants, decorades amb pòsters del Barça dels nois, o de la cantant de Barbados Rihanna les de les noies. Tots passen el dia fora del centre, ja

sigui a l'escola o en centres de formació professional, i hi tornen per dinar i quan acaben les activitats. Alguns tenen permisos per visitar els seus pares durant els caps de setmana, d'altres els passen al centre o amb famílies col·laboradores. El Crae està sempre obert i organitza activitats.

Les polítiques de protecció de la infància i l'adolescència són centrals per al Govern. L'augment de la despesa en aquest àmbit, en els darrers cinc anys, ha estat d'un 116%: de 68 a 147 milions d'euros. L'eina principal per a la prevenció són els programes que duen a terme els ens locals i les entitats d'iniciativa social, i els centres oberts, que donen suport als menors en situació de risc social fora de l'horari escolar. Pel que fa a l'atenció, els equips d'atenció a la infància i l'adolescència (Eaia) són l'eix bàsic

per diagnosticar i, si cal, derivar cap als serveis socials, les instàncies policials o la direcció general d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (Dgaia). El 2007 va augmentar en un 32% el nombre de professionals que els componen, que van passar de 245 a 325, i es va crear la unitat de detecció i prevenció de maltractament infantil, oberta els 365 dies de l'any per garantir una intervenció urgent. El telèfon Infància Respon (900-300-777), rep unes vuit-centes trucades mensuals.

Les polítiques de protecció a la infància van adreçades als menors que,

Les polítiques de protecció de la infància i l'adolescència són centrals per al Govern

com la Maria, estan sota la tutela de la Dgaia. Les circumstàncies són diverses, però les situacions de desemparament es deuen, en general, a negligència greu i/o incapacitat mental (55%), maltractaments psicològics (25%) o físics (15%), o abusos sexuals (5%). La Dgaia atén també els menors estrangers no acompanyats, principalment d'origen marroquí. El 2007 va incrementar el nombre de menors sota mesura de protecció, 7.313 infants i adolescents, un 4,3% més que l'any anterior. La Generalitat també té programes per facilitar l'emancipació dels joves tutelats o extutelats sense recursos, més de 1.000 l'any passat.

L'acolliment, la millor opció

Els Crae són una alternativa al desemparament, però l'acolliment familiar és la millor opció. Lluís Vallès, president de l'associació de Famílies Acollidores de Barcelona, sap de què parla: ell mateix va acollir dos infants el 2002 que ara tenen 11 i 13 anys. Són menors que requereixen més dedicació i disponibilitat que els altres, però la seva millora és substancial. "Acollir és estimar i vetllar", subratlla. "És un salt qualitatiu, però sempre hi ha molta fragilitat". No és fàcil, i cal tenir-ho clar, entre d'altres motius perquè el sistema de protecció propicia que es visqui en una situació de provisionalitat. L'objectiu és que els menors tornin amb les seves famílies, però les dificultats són tantes que no se sol complir. A Catalunya, i fins l'agost de l'any passat, 477 famílies havien acollit 676 infants i s'havien adoptat 103 menors catalans, davant de 518 a l'estranger. La tendència és a l'alça.